

Sekmadienio Evangelija. Jėzus dykumoje

Pirmosios Gavėnios savaitės sekmadienio evangelijos komentaras (B metai). „Jis praleido dykumoje keturiasdešimt dienų šėtono gundomas“. Jėzus pats stoja į kovą prieš blogį ir savo malda bei pasninku duoda mums pavyzdį, kaip išgyventi šią Gavėnią viltingai ir su atsivertimo dvasia.

Evangelija (Mk 1, 12–15)

Anuo metu Dvasia Jėzų paakino nukeliauti į dykumą. Jis praleido

dykumoje keturiasdešimt dienų
šėtono gundomas, buvo kartu su
žvėrimis, ir angelai jam tarnavo.

Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo
į Galilėją ir ėmė skelbti Gerąją Dievo
Naujieną: „Atėjo įvykdymo metas,
Dievo Karalystė čia pat! Atsiverskite
ir tikėkite Evangelija!“

Komentaras

Šiandien švenčiame pirmąjį
Gavėnios sekmadienį ir žvelgiame į
Viešpatį, kurį Dvasia paakino
nukeliauti į dykumą melstis ir
pasninkauti keturiasdešimt dienų.
Morkaus pasakojimas apie Jėzaus
buvimą dykumoje labai glaustas.
Evangelistas nekalba apie tris
gundymus, kuriuos, pasak kitų
evangelistų, iškentėjo Jėzus. Morkus
tiesiog pažymi, kad Jėzus „praleido

dykumoje keturiasdešimt dienų
šėtono gundomas“.

Iš karto gali kilti klausimas, kodėl
Jėzus stato save į padėtį, kurioje jo
laukia išbandymas. Išties, paralelinė
vieta Mato evangelijoje pažymi, kad
Jėzus „buvo Dvasios nuvestas į
dykumą“, būtent tam, kad „ten būtų
velnio gundomas“ (Mt 4, 1). Be to, visi
Jėzaus laiko tikintys žydai žinojo, kad
Šventasis Raštas siejo dykumą su
velniu ir gundymu (plg. Kun 16, 10).
Ir vis dėlto, Jėzus kreipia savo
žingsnius būtent ten.

Šiandienos ištrauka mums parodo,
kad buvimas Dievo vaiku, apreikštas
per krikštą Jordano upėje („Tu mano
mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosiu“
(Mk 1, 11)) ne tik kad neatitraukia
mūsų nuo kovos prieš blogį ir
nuodėmę, su nusiteikimu sprukti bei
baime pralaimėti, o priešingai –
skatina drąsiai ir su pasitikėjimu
malone imtis iniciatyvos kovoje, nes

esame Dievo vaikai. Tai nereikia
kliautis savo jėgomis ar kvailai
statyti save ten, kur žinome, kad
mums kyla pavojus nusidėti. Veikiau
tai reiškia atsisakyti vien gynybinio
nusistatymo savo pastangose elgtis
kaip dera Dievo vaikams, į kuriuos
Tėvas žvelgia su pasigėrėjimu,
nepaisydamas visko, nes Jis pats
atsiuntė Savo Sūnų tapusį žmogumi.

Su tokiu teigiamu ir aktyviu
nusistatymu kovoti visada gyveno
šventieji, nes jie žvelgė ne į save
pačius, o į Kristų, kuris kovojo ir
laimėjo už juos. Šv. Augustinas
perteikė šią tiesą taip: „Kristus tikrai
buvo velnio gundomas. Tad ir tu
Kristuje būsi gundomas, nes Kristus
iš tavęs gavo kūną, ir tau suteikė
išganyką, iš tavęs paveldėjo mirtį, ir
tau davė gyvenimą, iš tavęs patyrė
panieką, ir tau padovanojo garbę; tad
jis iš tavęs sulaukė gundymo, ir tau
atnešė pergalę. Jei mes jame esame
gundomi, jame mes nugalime velnią.

Tu pastebi, jog Kristus buvo gundomas, ir nematai, kad jis nugalėjo?“¹ Taigi, Gavėnios pradžioje Jėzus mums duoda pavyzdį ir moko imtis iniciatyvos savo krikščioniškoje vilties kupinoje kovoje.

Viena aiški kovos apraiška – tai skirti numatytą laiką maldai, nepaisant savo asmeninės situacijos ar padėties. Nepaisant tų daugybės priežasčių, kurias išsigalvoja tingumas, išskaičiavimas arba baimė, kad atsisakytume laiko maldai. Žinoma, kai pasiryžtame sekti Mokytojo pėdsakais, mūsų gyvenime atsiranda išbandymų bei kovos. Tai nereiškia, kad kova nesėkminga arba kad mūsų malda nevaisinga, o būtent priešingai. Tie, kurie patiria daugiausiai išbandymų, yra šventieji, kadangi, kaip sakydavo šv. Jėzaus Teresė, „išdavikas žino, kad siela, kuri nuolat praktikuoja vidinę maldą, jam yra žuvusi“². Todėl velnias stengiasi pripildyti mūsų

gyvenimus apsileidimų ar pakreipti į
apsimestinį nuolankumą, kad
prarastume iniciatyvą kovoje.
Būtent, maldos aplinka jam visada
neparanki.

1 Šv. Augustinas, 60 psalmės
komentaras.

2 Šv. Teresė, Gyvenimas, 19.3.

Pablo M. Edo // Photo: Alex
Azabache - Pexels

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/gospel/
sekmadienio-evangelija-jezus-
dykumoje/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/gospel/sekmadienio-evangelija-jezus-dykumoje/) (2025-08-08)